

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Dipl. Ing. K.-E. C.**, zastoupen JUDr. Petrem Haluzou, advokátem se sídlem Poříčská 2082, Praha 9, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, zastoupený Mgr. Davidem Kroftou, advokátem se sídlem Tyršův dům, Újezd 450/40, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) EG.D, a.s.**, se sídlem Lidická 1873/36, Brno, **II) Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zastoupen JUDr. Jaromírem Císařem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2, Praha 4, **III) Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, **IV) Lesy české republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2021 č. j. SPU 058919/2021 a ze dne 19. 4. 2021, č. j. SPU 058982/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 8. 2022, č. j. 51 A 30/2021-102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 4. 2021, č. j. SPU 058982/2021, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 29. 1. 2021, č. j. SPU 027403/2021, kterým dle § 100 odst. 1 písm. a) a písm. b) a odst. 4 správního řádu rozhodl o obnově řízení na žádost účastníka Lesy České republiky s. p., tak, že obnovil čtyři restituční řízení. Téhož dne vydal rovněž rozhodnutí č. j. SPU 058919/2021, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí ze dne 29. 1. 2021, č. j. SPU 030139/2021, kterým správní orgán prvního stupně rozhodl dle § 100 odst. 3 a 4 správního řádu o obnově dalších devíti restitučních řízení.

[2] Důvodem těchto rozhodnutí byla skutečnost, že vydání rozhodnutí v dotčených řízeních dle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, bylo dosaženo trestným činem. Toho se dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2020, sp. zn. 67 To 208/2019, dopustily dvě bývalé úřednice matričního úřadu Magistrátu hlavního města Prahy, které rozhodnutím ze dne 6. 1. 1999, č. j. OVS 2331/98/Se, deklarovaly, že J. C. byla v době své smrti státní občankou Československé republiky dle § 4 odst. 2 ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. Trestní soud dospěl k závěru, že tyto úřednice se dopustily nesprávného výkladu a aplikace příslušných právních norem, své rozhodnutí založily na vědomě nesprávném skutkovém stavu, nevypořádaly a neprověřily všechny rozhodné skutečnosti, rozhodly jako věcně nepříslušný orgán, a to při vědomí toho, že jejich rozhodnutí je zcela zásadní pro uplatnění restitučního nároku potomků J. C., neboť takovéto rozhodnutí bylo nezbytnou podmínkou úspěšného uplatnění restitučních nároků.

[3] Proti oběma rozhodnutím se žalobce bránil u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který však podanou žalobu shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Za nedůvodné označil žalobní námitky směřující proti nařízení obnovy dle § 100 odst. 1 písm. a) a b) a odst. 3 správního řádu, neboť již žalovaný správně uvedl, že v souzené věci je nosný toliko důvod podle § 100 odst. 4 správního řádu.

[5] K tomu uvedl, že dle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2021, sp. zn. 3 Tdo 269/2021, kterým odmítl dovolání obviněných úřednic „...je zcela nepochybné, že bez vydání rozhodnutí Odboru vnitřní správy MHMP ze dne 6. 1. 1999, sp. zn. OVS 2331/98/Se, by nebylo možno ze strany potomků J. C. žádat o vydání majetku v rámci restitucí, neboť potvrzení o tom, že J. C. byla držitelkou československého státního občanství, bylo v podstatě esenciálním předpokladem pro uplatnění restitučních nároků jejich potomků. Bez uvedeného osvědčení o státním občanství J. C. by její potomci nemohli o vydání majetku vůbec žádat, a to ani za situace, kdy by byly splněny jakékoli další podmínky uložené jim právními předpisy.“ S ohledem na výše uvedené uzavřel, že ve věci je dána „příčinná souvislost“ mezi spáchaným trestným činem a rozhodnutím, ke kterému se vztahuje nyní posuzovaná obnova řízení, čímž je naplněna podmínka dle § 100 odst. 4 správního řádu.

[6] Dále se soud zabýval existencí dobré víry a ochrany práv nabytých v dobré víře. Soud uzavřel, že je sice pravdou, že se tímto správní orgány výslovně nezabývaly, učinily tak však implicitně, neboť uzavřely, že o důvodech nezákonnosti rozhodnutí magistrátu musel právní předchůdce žalobce a jeho právní zástupce vědět, neboť jim bylo známo, že J. C. nemůže být československou občankou; ostatně ani její manžel nebyl československým občanem. Přesto bylo rozhodnutí magistrátu uplatněno v restitučním řízení.

pokračování

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a další podání ve věci

[7] Výše uvedený rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností.

[8] Předně namítl, že předpoklady pro obnovu řízení nebyly splněny. Výkladem § 100 odst. 4 správního řádu dospěl k závěru, že obnovení může být toliko řízení, jehož výsledkem je rozhodnutí, jež bylo přímo dosaženo trestným činem, nikoliv řízení o navazujícím rozhodnutí, byť podkladové. Zkoumání „*příčinné souvislosti*“ tak dle něj nemá oporu v právní úpravě ani judikatuře. V této souvislosti zopakoval, že odkazovaná trestná činnost se týká správního řízení, které vedl Magistrát hl. m. Prahy ve věci státního občanství J. C. a jež vedlo k vydání rozhodnutí čj. OVS 2331/98/Se ze dne 6. 1. 1999. Jde tedy o zcela jiné řízení, jehož obnovu nemůže žalovaný nařídit, ale jehož výsledky musí respektovat. Dále pak uvádí, že z povahy věci nemůže být důvodem pro obnovu řízení toliko nedbalostní trestný čin, ale pouze úmyslný.

[9] Namítl, že úvahy krajského soudu o neexistenci dobré víry nemají oporu ve spisu. Setrval na přesvědčení, že správní orgány jeho dobrou víru vůbec nezkoumaly a žádná skutková zjištění v této věci neučinily. Naopak jeho dobrá víra vyplývá z presumpce správnosti a vázanosti rozhodnutí o osobním stavu (občanství), které správní orgány vydaly. V této souvislosti pak rozporuje i další jednotlivá zjištění a dílčí úvahy krajského soudu uvedené v napadeném rozsudku.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž setrvává na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí a následně aprobovaných krajským soudem v napadeném rozsudku. Navrhl proto zamítnutí podané kasační stížnosti. Pro úplnost se pak vyjádřil k jednotlivým stěžovatelem odkazovaným rozsudkům, které dle něj neprokazují důvodnost kasační argumentace a nadto nejsou ve vztahu k nyní posuzované věci relevantní.

[11] Ve věci se opakovaně vyjádřily též Lesy České republiky s. p., v postavení osoby zúčastněné na řízení IV. Shodně jako žalovaný považují napadený rozsudek krajského soudu za správný a podanou kasační stížnost za nedůvodnou. Nad rámec argumentace žalovaného pak navrhly přerušení řízení z důvodu nařízené obnovy řízení ve věci státního občanství J. C.

[12] Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (osoba zúčastněná na řízení III.) ve svém vyjádření označil kasační stížností napadený rozsudek za správný a podanou kasační stížnost za nedůvodnou. Ve vztahu k argumentaci stěžovatele stran jeho dobré víry uvedl, že je věcně chybná, ale předně též nepřipustná, neboť nebyla řádně uplatněna v řízení před krajským soudem (viz § 104 odst. 4 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je

přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[14] Kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud v návaznosti na obsah kasační stížnosti úvodem konstatuje, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je plně seznatelné, jaké důvody soud vedly k výroku o zamítnutí podané žaloby. Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl krajský soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která by Nejvyššímu správnímu soudu bránila závěry krajského soudu řádně přezkoumat. Tuto překážku Nejvyšší správní soud neshledal.

[16] Krajský soud jasně a srozumitelně odkázal jak na relevantní právní úpravu, tak související judikaturu správních soudů a zcela adresně přezkoumal jednotlivé úvahy uvedené v odůvodnění napadených rozhodnutí. Jedná se tak o srozumitelné a řádně odůvodněné rozhodnutí. Výše uvedené dokládá i skutečnost, že proti závěrům soudu stěžovatel obsáhle brojí v podané kasační stížnosti, z čehož lze jednoznačně dovodit, že si je vědom úvah, které krajský soud vedly ke konkrétním závěrům.

[17] Ostatně ani Nejvyšší správní soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí kasační námitku a tu obsáhle vyvracet. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem kasační argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné tedy je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, či nález ÚS ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

[18] Kasační soud rovněž předně poznamenává, že v nyní souzené věci jde toliko o posouzení procesní otázky, zda je možné nařídit obnovu řízení – tj. tzv. první fáze obnovy. Předmětem soudního přezkumu pak naopak není posouzení ani možnost se jakkoliv vyjadřovat k „věci samé“, tj. k samotným restitučním řízením (v podrobnostech viz zcela správně body 26 a následující napadeného rozsudku). Podstatné je splnění podmínky pro nařízení obnovy řízení. Naopak v tuto chvíli nelze předvídat osud původního rozhodnutí magistrátu o státním občanství J. C., ani hodnotit jeho případný dopad, který bude posuzován až v rámci samotného obnoveného řízení (ostatně shodně již viz bod 41 napadeného rozsudku).

[19] Podle § 100 odst. 4 správního řádu platí, že „o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případech, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Lhůta podle odstavce 3 začíná běžet dnem následujícím po dni nabytí právní moci rozsudku.“

[20] Podle § 100 odst. 5 téhož zákona platí, že „na obnovu řízení se obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5.“

[21] Podle § 94 odst. 4 správního řádu platí, že „jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním

pokračování

předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.“

[22] Podle § 94 odst. 5 správního řádu platí, že „při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).“

[23] V této souvislosti stěžovatel předně namítl, že trestná činnost se týkala jiného správního řízení než nyní obnovených restitučních řízení.

[24] Krajský soud v této souvislosti uvedl, že stačí toliko „příčinná souvislost“ mezi spáchaným trestným činem a dotčeným rozhodnutím, k čemuž přílehavě citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2022, č. j. 7 As 5/2022-34, kde kasační soud výslovně uvedl, že „...aby obnova řízení mohla být dle tohoto ustanovení nařízena, musí existovat pravomocné rozhodnutí o tom, že byl spáchán trestný čin a současně musí existovat příčinná souvislost mezi spácháním trestného činu a vydáním původního rozhodnutí (srov. § 100 odst. 4 správního řádu a podpůrně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2004, č. j. 3 As 16/2004-73). Z hlediska § 100 odst. 4 správního řádu přitom není podstatné, kdo byl pachatelem předmětného trestného činu. Zákon okruh potenciálních pachatelů neomezuje. Vyžaduje pouze prokázání toho, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. K tomu viz i odbornou literaturu (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, komentář k § 100 správního řádu), podle níž není rozhodné, zda šlo o trestný čin úřední osoby, účastníka řízení či jiné dotčené osoby. Z hlediska dané věci tedy není podstatné, že nebyl odsouzen samotný stěžovatel, ale že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem. Další podmínkou pro aplikaci § 100 odst. 4 správního řádu je dodržení zákonné lhůty“.

[25] Není tedy pravdou, že by tento právní závěr krajského soudu nevyplýval z žádné judikatury, jak nesprávně uvádí stěžovatel. Naopak tento závěr považuje kasační soud za správný, podložený relevantní judikaturou, a neshledal proto důvod odchytil se od něj ani v nyní posuzované věci. Ostatně ve stejném duchu je možno odkázat též na rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 8 Afs 173/2006-78, dle kterého „Podmínkou pro užití uvedené výjimky však je, že šlo o důsledek jednání majícího znaky trestného činu. Celní zákon nezvolil formulaci obvyklou ve správním řízení (§ 63 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, nebo § 100 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem). Není tedy nezbytné pravomocné rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení; nicméně znaky konkrétního trestného činu musí být naplněny a musí být dána souvislost mezi tímto jednáním a následkem spočívajícím v tom, že clo nebylo vyměřeno tomu, komu ze zákona být vyměřeno mělo.“. Jakkoliv se uvedený rozsudek týká primárně § 268 odst. 4 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů i zde soud uvedl, že dostačující je „souvislost“ mezi trestným činem (v případě uvedeného ustanovení dokonce aniž by existovalo pravomocné rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení) a obnovou dotčeném řízení.

[26] Opačný výklad by vedl k nedůvodnému omezení a vyprázdňení tohoto důvodu pro obnovu řízení. Abstrahováno od zde řešené věci, Nejvyšší správní soud nevidí důvod

v této souvislosti činit rozdíl mezi situací, ve které je trestným činem (například úplatkem) získáno potvrzení o státním občanství (sloužící jako podkladové rozhodnutí v jiném správním řízení), nebo je přímo uplacená úřední osoba rozhodující o restituční žádosti.

[27] S právním hodnocením krajského soudu, který ohledně „*příčinné souvislosti*“ mezi spáchanou trestnou činností a řízením, o jehož obnově je nyní rozhodováno, odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2021, sp. zn. 3 Tdo 269/2021, Nejvyšší správní soud souhlasí; neboť potvrzení o československém státním občanství J. C. je bez pochyby důležitým předpokladem pro uplatnění restitučních nároků. V podrobnostech kasační soud odkazuje na body 36 a následující napadeného rozsudku a též odkazované usnesení Nejvyššího soudu.

[28] Nejvyšší správní soud v této souvislosti nerozporuje závěry plynoucí ze stěžovatelem odkazované judikatury (například usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2015, sp. zn. 55 Co 525/2014). Lze souhlasit, že výsledek trestního řízení není způsobilý „*sám o sobě*“ změnit rozhodnutí ve správním řízení, to však neznamená, že nemůže sloužit jako podklad pro rozhodnutí o obnově správního řízení. Zcela nepřiléhavý je však stěžovatelův odkaz na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. II. ÚS 375/17, neboť ten se týká obnovy soudního řízení dle občanského soudního řádu, nikoliv dle správního řádu. Pokud pak jde o odkaz na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2018, č. j. 30 A 114/2015-216, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2020, č. j. 5 As 221/2018-52, krajský soud zcela správně v bodě 40 napadeného rozsudku uvedl, že tyto rozsudky na přezkoumávanou věc dopadají pouze částečně, neboť se týkají obnovy řízení dle § 100 odst. 1 správního řádu, nikoli důvodu dle jeho odst. 4. Činily tak navíc v situaci, ve které žalovaný nesprávně vycházel z toho (krom jiných pochybení), že je-li vedeno trestní řízení s uvedenými pracovníci, může si učinit úsudek o zákonnosti daného rozhodnutí o státním občanství J. C..

[29] Nelze souhlasit ani se způsobem, kterým stěžovatel dále interpretuje rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2021, č. j. 12 Ksz 4/2021-266, který v odkazované pasáži jednak hovoří o „*bezprostředním dopadu*“ odsouzení úřednic magistrátu (k tomu již viz výše), rovněž výslovně uvádí, že „*mu nepřísluší podrobněji rozebírat a hodnotit*“ další podmínky, které musejí být pro povolení obnovy splněny, přičemž odkázal na posouzení otázky nabytí práv v dobré víře ve smyslu § 94 odst. 4 a 5 správního řádu. Z výše uvedeného však nelze vyvodit, že by kárný senát toto posouzení autoritativně provedl; je tomu právě naopak, přičemž pro úplnost pouze odkázal na relevantní ustanovení zákona.

[30] Ze shora citovaného § 100 odst. 4 správního řádu ani judikatury správních soudů rovněž ani nevyplývá, že by podmínkou obnovy řízení bylo spáchaní toliko „*úmyslného*“ trestného činu, jak dále namítá stěžovatel.

[31] Tato kasační námitka je však nepřípustná, neboť nebyla řádně a včas uplatněna v řízení před krajským soudem, ač být uplatněna mohla, a kasační soud se ji proto nad rámec níže uvedeného nezabýval (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[32] Pro úplnost však lze dodat, že jak vyplývá z rozhodnutí NSS ze dne 17. 2. 2022, č. j. 7 As 5/2022-34, „*nařízená obnova řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu už představuje svým způsobem pouze „technický“ postup, jak tuto skutečnost zohlednit a vypořádat v pravomocně ukončeném správním řízení*“. Zákonodárci tak nic nebránilo tomu, aby

pokračování

posuzovaný důvod obnovy řízení skutečně navázal na pouze „úmyslné“ trestné činy (viz například § 2954 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku upravujícího škodu způsobenou výslovně toliko úmyslným trestným činem), což však v tomto případě neučinil.

[33] Nedůvodný je rovněž poslední kasační okruh námitek, napadající závěr krajského soudu ve vztahu k neexistenci dobré víry stěžovatele, jež by bránila povolení obnovy ve smyslu § 100 odst. 5 správního řádu, odkazujícího na § 94 odst. 4 a odst. 5 správního řádu.

[34] Kasační soud souhlasí s krajským soudem rovněž v tom (viz bod 51 napadeného rozsudku), že stěžovatel (tehdy v postavení žalobce) žádným relevantním způsobem nezpochybnil úvahy a závěr žalovaného, přitom jeho prosté konstatování existence dobré víry je v tomto ohledu nedostatečné (viz bod 24 žaloby). To pak nelze „zhojit“ v řízení o kasační stížnosti, neboť nově uvedená argumentace, kterou stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem (byť mu v tom nic nebránilo) je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

[35] Pokud jde o navazující úvahy krajského soudu uvedené v bodě 54 a 55 napadeného rozsudku, ty nejsou relevantní ve vztahu k nosným důvodům, pro které byla podaná žaloba zamítnuta. Související námítka stěžovatele tak míří mimo rámec rozhodovacích důvodů rozsudku krajského soudu (shodně viz rozsudek kasačního soudu ze dne 23. 1. 2023, č. j. 8 Afs 192/2021-32). Kasační soud se k nim proto nebude nad rámec níže uvedeného dále vyjadřovat. Pokud soud vybočil z předmětu žalobou vymezeného přezkumu a netýkají se nosného důvodu pro zamítnutí žaloby, tyto závěry (i kdyby byly nesprávné) nemohou mít vliv na výsledný výrok napadeného rozsudku.

[36] Ve vztahu k nyní souzené věci však lze uvést, že žádným způsobem nelze předjímat výsledek obnoveného správního řízení; i v něm bude správní orgán povinen vážit práva nabytá v dobré víře (viz § 102 odst. 7 správního řádu) a relevantní (včas uplatněnou) argumentaci účastníka řízení.

[37] Předmětem soudního přezkumu je nyní toliko rozhodnutí o nařízení obnovy správního řízení. Stěžovatel však nijak neprokázal, že by toto samotné rozhodnutí a důsledky pouze z něj plynoucí již zasáhly do jeho práv nabytých v dobré víře takovým způsobem, že by nebylo možno jej s odkazem na § 94 odst. 4 a 5 správního řádu vydat.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud neshledal námítka stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[39] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[40] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jim soud

uložil. V tomto řízení však soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu